

Kvinder indtager jagtmarkerne


Flere kvinder end nogensinde går på jagt. Jyllands-Posten tog med.



Den 35-årige Christina Moffat Knutzen er en af de mange kvinder, der har taget jagttegn og går på jagt. Hun har på fire år nedlagt en rå, en buk – foruden ænder og fasaner. Foto: Stine Bidstrup



AA 

PAUL SAUER | FØLG 

Christina Moffat Knutzen besluttede sig for fire år siden. Nu skulle hun have jagttegn.

Den nu 35-årige regnskabsassistent fra Hillerød havde været med sin familie på jagt mange gange, men hun havde aldrig selv interesseret sig for at deltage i den.

»Det er jo sin sag at slå et andet dyr ihjel. Det vidste jeg ikke, om jeg kunne. For fire år siden tænkte jeg så, at bare fordi jeg tager et jagttegn, så er det ikke ensbetydende med, at jeg *skal* gå på jagt,« siger hun.

Det er blevet normalt

Men det gjorde hun. Og Christina Moffat Knutzen blev én ud af de over 10.000 kvinder, der i den seneste sæson indløste jagttegn.

Det er flere end nogensinde før. Og det kan mærkes på jagtmarkerne. Hvor der før kun var kvinder med engang i mellem, er de det nu ofte, forklarer formanden for Danmarks Jægerforbund, Claus Lind Christensen.

»Det er blevet normalt, at der er kvinder med på jagt,« siger han.

Forstokket holdning

Men normalt eller ej, så er der stadig dem, der hæver øjenbrynene. De mænd, der ser skævt til kvinderne.

De mænd, der mener, at kvinder ikke hører til på en jagtmark.

»Så siger jeg, at det er din holdning, og at det ikke er min. Det er en lidt forstokket holdning at have, synes jeg,« siger Christina Moffat Knutzen.

Denne aften er der ingen mænd med. Der er kun Christina Moffat Knutzen, riflen og naturen. Og forhåbentlig en råbuk et sted i det fjerne.

Artiklen fortsætter på næste side.

Kvinder indtager jagtmarkerne

På jagt: Flere kvinder end nogensinde går på jagt. I den seneste jagtsæson nåede antallet af kvinder, som indløser jagttegn, for første gang over 10.000. Jyllands-Posten tog med Christina Moffat Knutzen på bukkejagt.



»Det er jo sin sag at slå et andet dyr ihjel. Det vidste jeg ikke, om jeg kunne. For fire år siden tænkte jeg så, at bare fordi jeg tager et jagttegn, så er det ikke ensbetydende med, at jeg skal gå på jagt. Men det er superfedt,« siger Christina Moffat Knutzen. Foto: Stine Bidstrup

PAUL SAUER

På bagsædet af den lille, blå Suzuki Swift ligger en grøn affaldspose. Lige der, bag skydestokken, tasken med kikkerten og kufferten med Winchester-riflen.

I posen ligger et afhugget hoved. Helt dybfrossent.

»Det er Bambi,« ler Christina Moffat Knutzen.

Den 35-årige regnskabsassistent med det lange, røde hår står iklædt camouflagedbukser og grøn sixpence. Hun fik jagttegn for fire år siden og riffeltegn et år senere.

»Det var lidt mere held end forstand,« forklarer hun om bukken, som hun nedlagde lidt over kl. 5 om morgenen den 16. maj. Samme morgen, som bukkejagten blev skudt i gang. Den morgen, de fleste riffeljægere venter på. På trods af lidt bukkefeber – når adrenalinen kører så hurtigt rundt i kroppen, at det er umuligt at holde riflen stille – lykkedes det Christina Moffat Knutzen at få ram på dyret fra sin plads i en stige tre meter over jorden.

»Jeg ville jo lyve, hvis jeg sagde, at det ikke føltes godt,« siger hun.



Foto: Stine Bidstrup

Normalt opbevarer hun hovedet sammen med de ca. 10 kilo kød, som dyret gav, i kummefryseren hjemme på bopælen i Hillerød. Hun har kun taget det med i dag for at vise, hvad vi er på jagt efter denne aften i Gørlose i Nordsjælland.

Det er in at gå på jagt. På 10 år er antallet af danskere med et gyldigt jagttegn steget med over 16.000, og i dag har omkring 177.000 danskere tilladelse til at skyde skovens dyr.

Et stigende antal af dem er kvinder. Det blev tydeligt ved offentliggørelsen af statistikken for den seneste jagtsæson, hvor antallet af kvinder, der indløste jagttegn, for første gang var over 10.000. I denne sæson vil endnu flere kvinder tage geværet over skulderen, forventer formanden for Danmarks Jægerforbund, Claus Lind Christensen.

»Det oplever vi som meget positivt,« lyder det fra formanden.

»Og vi har kunnet se det på jagterne. Før var der kvinder med en gang imellem, nu er de det ofte – det er blevet normalt, at der er kvinder med på jagt. Det er med til at give en større bredde i jagten, og det er dejligt,« siger Claus Lind Christensen.

Sin sag at slå ihjel

Christina Moffat Knutzen er én af de 10.000. Både hendes mor, far og morfar havde jagttegn, og hun var kun 6-7 år, da hun første gang var med sin morfar på jagt. Men hun overvejede aldrig selv at deltage.

»Det er jo sin sag at slå et andet dyr ihjel. Det vidste jeg ikke, om jeg kunne. For fire år siden tænkte jeg så, at bare fordi jeg tager et jagttegn, så er det ikke ensbetydende med, at jeg skal gå på jagt,« siger hun og tilføjer:

»Men det er superfedt.«

I mellemtiden har vi sat os i skjul i en stribe korn under et par spinkle træer, der krummer sig i vinden mellem to marker. Christina Moffat Knutzen spejder ud over salatmarken lige forude, mens hun skubber patroner i riflen. Fire stk. og én i kammeret.

Hjemme i jagtjournalen står der oplistet 13 stykker vildt. En rå, som blev nedlagt for et par år siden, bukken fra den 16. maj og så ænder og fasaner for resten.

»Det bliver spændende, om her er nogle dyr her til aften,« siger hun og finder kikkerten frem.



Den 35-årige Christina Moffat Knutzen er en af de mange kvinder, der har taget jagttegn og går på jagt. Hun har på fire år nedlagt en rå, en buk – foruden ænder og fasaner. Foto: Stine Bidstrup

Forstokket holdning

Når Christina Moffat Knutzen går med på jagt, er der stadig nogle mænd, der rynker på næsen. Mænd, som ikke mener, at det hører sig til.

»Jeg har oplevet nogle, som siger, at kvinder bare ikke skal gå på jagt; som mener, at det ikke er noget for os,« siger Christina Moffat Knutzen.

»Jeg er lidt ked af, at den holdning er der. Det er en lidt forstokket holdning at have,« mener hun.

Det mener sociolog Emilia van Hauen også.

»Kvinder er jo lige så aggressive som mænd,« siger hun.

Og når flere og flere kvinder lægger jagtriflen mod kinden, er de netop med til at gennemhulle den traditionelle forestilling om, hvad kvinder kan og vil, forklarer Emilia van Hauen.

»Det forventes, at en mand kan være aggressiv, og han må gerne have lyst til kamp og blod og sved, mens kvinder stadig bliver bedomt efter andre kriterier. En fysisk aggressiv kvinde kan virke meget skræmmende og utiltalende på helt andre måder end en mand, især fordi kvinder til stadighed er mest knyttet til følelser og det sociale liv. Kvinder, der viser en aggression ved at slå et dyr ihjel for at få fode, provokerer de traditionelle forestillinger om, hvad en kvinde er og interesserer sig for,« siger Emilia van Hauen, som ikke er forundret over, det lige er jagten, kvinderne kaster sig over.

»Siden 1960'erne har kvinderne i den grad skullet forsørge sig selv og selv skabe sig deres egen sociale status frem for at gifte sig til den, og hele det mere maskuline værdisæt har mange kvinder taget dygtigt til sig – så det er ikke så overraskende, at jagten som fænomen også bliver annekteret af kvinderne nu,« siger hun.

En værre spand lort

Men det er ikke kun mænd, som ser skævt til de skydende kvinder. Da Team Tøs, et netværk for kvindelige jægere, blev etableret i 1999, kom de sure opstod fra egne rækker.

»I de første år var der nogle negative vibrationer, fordi vi var piger, der gik på jagt. Der var nogle kvindelige jagtmodstandere, som hældte en værre spand lort i hovedet på os. Så valgte vi at holde Facebook-gruppen lukket,« siger Lene Skovgaard, der er initiativtager til kvindenetværket.

Kritikerne hørte netværket ikke mere fra, men siden har Lene Skovgaard og netværket mærket det kvindelige indtog på jagtmarkerne. Da Team Tøs begyndte i 1999, var det med tre afdelinger og 18 medlemmer. Nu har netværket afdelinger over hele landet, og medlemstallet har rundet 350.



Foto: Stine Bidstrup

»De første år gik det lidt langsomt, men nu henvender folk sig hele tiden, fordi de gerne vil være med,« siger Lene Skovgaard.

Hun fik selv jagttegn som 39-årig i 1994 efter at have været på jagt med sin mand.

»Vi støder på alle typer i alle aldre. Den yngste, vi har, går i 3.G, og så har vi nogle, som nærmer sig de 75 år. Det handler både om at være ude i naturen, men også om at vide, hvad det er, man spiser. Det er rart at tilberede noget, som man ved ikke har lidt, men som har haft det godt i naturen, indtil det er blevet skudt,« siger hun.

Men jagt er en relativt dyr sport, så kiloprisen bliver en del højere end i supermarkedet, medgiver hun. Så hvad er det ved jagt, der tiltrækker både kvinder og mænd, når vi nu trods alt køber langt det meste af vores kød fra køledisken?

Det handler om en dybfølt trang til at komme tilbage til rodderne, forklarer evolutionsforsker Hans Henrik Hjermitz fra University College Syd.

»Vi er viklet ind i teknologi og Facebook, og på arbejde er vi tit fanget bag skærmen,« forklarer han.

»Så det er en lyst til at mærke sig selv og mærke, at man er en del af naturen. Man søger det simple liv, fordi mange føler, at hverdagen er så forjaget. Og trangen til og vigtigheden af at jage ligger dybt evolutionært i os,« fortsætter han og bliver bakket op af Emilia van Hauen:

»Et af de store begreber i dag er autenticitet – altså at være ægte. Det opleves ret meget uden filter, når man er i *sync* med sig selv og naturen. Og det er det, som du oplever på jagt. Du kommer jo ikke tættere på det mest ægte og oprindelige, det er jo liv og død.«

Den sidste overklassebastion

Men under det hele ligger også en iver for at kopiere, hvad overklassen gør, forklarer sociologen. Det var tilfældet med tennis, og det samme var før krisen tilfældet med golf.

»Jagt er den sidste overklassebastion, som andre dødelige nu forsøger at blive en del af. Der er noget mytisk omkring det at være på jagt,« forklarer Emilia van Hauen.

På vej til krattet i Gorløse har vi både set spor efter fasaner, ræve, harer og råvildt ude på marken. De har med andre ord været lige i nærheden. Men her, i dække under træerne, er der ingen dyr i sigte. Kun solen bevæger sig stot ned mod horisonten. Den går ned kl. 21.55, konstaterer Christina Moffat Knutzen efter at have konsulteret en app på sin telefon.



Foto: Stine Bidstrup

»Formålet med jagten er jo at skyde. Når det ikke er muligt, er det rart bare at sidde og nyde naturen og dyrene,« siger hun.

»Men når der ikke er nogen dyr, så kan det godt blive kedeligt,« tilføjer hun hurtigt.

Hun er selv medlem af Team Tøs og tager med på nogle af de arrangementer, som kvindenetværket afholder. Der er flere fordele ved, at der kun er kvinder med, lader hun forstå.

»Kvinder er bedre til rigtig mange ting i forhold til jagt, fordi vi er mere strukturerede og fokuserede. Og det er sgu nok fordi, at vi ikke har så travlt med at rende rundt og prale og været store i slaget,« anfører hun.

Men der ligger også noget dybere bag de dedikerede kvindearrangementer.

»Ligesom mænd har deres klubber, vil vi have vores. Jeg tror, at Team Tøs startede, for at kvinder kunne gå på jagt sammen – også fordi vi ikke så tit bliver inviteret med på andre jagter. Men det er lige så meget for at netværke,« siger Christina Moffat Knutzen.

PÅ SKUDHOLD

Kvinder og jagt

- Antallet af kvinder, der indløser jagttegn, er de senere jagtsæsoner steget støt.
- I den seneste jagtsæson løste i alt 10.076 kvinder jagttegn – flere end nogensinde før.
- Ifølge Danmarks Jægerforbund har 176.637 danskere netop nu et gyldigt jagttegn.

Sådan bliver du jæger

- Alle, der har jagttegn, har ret til at gå på jagt med haglgevær. For at få jagttegn skal man bestå en teoretisk og praktisk jagtprøve samt en skydeprøve.
- Vil man på jagt med riffel, skal man desuden aflægge en riffelprøve. En riffel kræver en riffeltilladelse fra politiet.
- De fleste jagte foregår i efteråret og om vinteren. Den eneste jagt, der foregår lige nu, er riffeljagt på råbuk.

Et spørgsmål om magt

Netop det professionelle netværk er en stor del af jagten, siger Hans Henrik Hjerimitslev. Efterhånden som tennis og golf er blevet almindeligt, er jagt nemlig det sted, hvor eliten mødes for at tage beslutninger, forklarer evolutionsforskeren.

»Nu gemmer eliten – som ofte mest er mænd – sig på jagten, hvor de kan dyrke deres netværk. Og kvinderne vil være med, hvor beslutningerne bliver taget; de er trætte af, at mændene beslutter alting,« forklarer han.

»Så det er ikke kun et spørgsmål om at være ude i naturen. Det er en strategisk måde at få indflydelse. Det er også et spørgsmål om magt,« siger Hans Henrik Hjerimitslev.

Riflen mod kinden

»Sch!«

Christina Moffat Knutzen stopper brat og holder hånden op. Vi var på vej til en anden ende af marken for at se, om der skulle være mere aktivitet. Nu står vi helt stille.

Riflen glider lydlost ned af ryggen, mens Christina Moffat Knutzen udpeger en brun plet i ca. en meters højde mellem to buske omkring 100 meter væk.

Det kan være en buk, hvisker hun. Heldigvis er vinden med os, så den ikke har fået vores fært.

Christina Moffat Knutzen placerer riflen mod kinden og indstiller kikkertsigtet. Få sekunder efter sænker hun sit våben.

Det, der lignede et dyr, var bare ukrudt.

Det bliver ikke i aften, at Christina Moffat Knutzen kan skrive sit 14. trofæ i jagtjournalen. Solen er ved at overlade himlen til månen.

»Når dyrene ikke er der, må man jo gå hjem igen,« konstaterer Christina Moffat Knutzen.

Så aflader hun riflen for patroner, pakker den ned i kufferten og lægger den i bagagerummet, lige bag den grønne affaldspose.

Få minutter efter er både Christina Moffat Knutzen og Bambi-hovedet på vej tilbage til Hillerød.